

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 13. Prudentiſimè orationem suam ab his verbis inchoat: Domine non sum dignus: aptiſimum orationis principium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

exordire, & ea sit, quæ prima præcedat. *Confitebimur tibi Deus.* Nec tibi sufficiat vna simplex confessio, sed duplicata, semel, iterumque confitearis: idem enim repetitio, & S. Scriptura phrasit; vt declaret, quàm ex animo res reliqua sit agenda, quod illam sæpius repetat: itaque vt Dauid declararet vehemens suam de aduentu Christi desiderium in illo tam longo quàm diuino Psalmo *Misericordias Domini*, illum concludit repetendo: *Fiat, fiat.*

Et vt Deus ostenderet Pharaoni, quàm ex rei veritate & certissimè eueniret id, quod ei in somnijs ostenderat, visionem bis repetijt: primum septem spicarum ostensione; secundum vaccarum etiam septem, & hoc ipsum optime notauit Ioseph, dum ait: *vna est interpretatio, sed quæ bis vidisti, ad confirmationem valet.* Non est loquacitas, repetitio eiusdem rei, quàm frequenter Sancti in sacra scriptura vsurpant. Ne putent repetitionem in verbis sancta lingua; quasi loquacitas esse appetitum: sed repetitio firmamenti habet vim. *Paratum cor meum Deus, inquit, paratum cor meum.* Et iterum. *Suauissimo Dominum, viriliter age, confortetur cor tuum.* Et suscipe Dominum. Eodem tono, vt ostenderet, quàm firma & constans debeat esse peccatorum & tuæ indignitatis confessio, ex qua principium sumere debet tua petitio, bis repetit Dauid: *Confitebimur tibi Deus, confitebimur.* Vel si placet vt demonstret, quod illa indignitatis tuæ confessio, debeat primum fieri corde Deo, primum dixit: *Confitebimur tibi Deus.* Deinde voce Confessario eius ministro; & hęcsecundò addit: *Confitebimur.* Hoc oportet sit principium, quod aperte satis docet Ps. 146. 7. *Dauid. Incipite Dominus in Confessione:* ita ipse In Ps. 146. legit; declarat D. Augustinus. Hoc quod nos habemus: *Præcinito Domino in confessione.* Ingreddimini, syncerè, & plene confitentes vestram indignitatem, paucitatem, defectum meritorum, & quæ sunt in te merita, non tantum merita non sunt, vt Deus suam ream faciat misericordiam, quin potius, vt te æternis addicat mulctæque supplicij.

Hic præcipuorum Magistrorum orationis stylus fuit, quando eam maiori spiritus seruore exercebant, & in prægnantis necessitatis casibus, & quando certo certius superna à Deo dona prætendebant adipisci. Vt Daniël à Deo omnium optimum, nempe Messie aduentum impetraret, ipsum audire quo passu ingrediatur, audite orationes eius; audite, quâ ratione inci-

piat à præambulo, *Confiteor Deo: Orati ad Dominum Deum meum, & confessus sum, & dixi: Dominus obsecro Domine Deus magnè &c. Peccauimus iniquitatem fecimus impie egimus, recessimus, & declinauimus à mandatis tuis.* Sanctus Sacerdos Esdras, quando orationem suam Deo obtulit, pro populi sui captiuitate, primum orationis eius verbum fuit. *Confiteor Deo:* Sic enim orditur: *Deus meus confitebor, & erubescere leuare faciem meam ad te: quoniam iniquitates nostræ multiplicatæ sunt super caput nostrum.* Pius Iulianus Eusebius, quando Dei misericordiam, pro plebis Iudeorum salute deprecabatur, attende orationem eius. *Deprecabatur Dominum dicens: Domine mi, qui Rex nostræ es solus &c. peccauimus in conspectu tuo & ad te tradidisti nos in manus inimicorum nostrorum.* Recordare Publicani, quo Confiteor ex toto corde, percutiens pectus sum, insonet. *Deus propitius esto mihi peccatori.* Nihil potentius ait D. Ambrosius, quod liber à Deo impetrandi, humili oratione: eius homo ponit fundamentum, profundam suæ indignitatis, & paucorum meritorum confessionem.

Diligenter precor, attende, Christi consilium nobis datum: *Estote prudentes sicut serpentes,* quod exponit D. Thom. & probat humilitatem esse prudentissimam ex qua possumus intelligere, quod Christus nobis voluerit præscribere mirabilem quandam methodum, cum Deo per orationem conuersandi. Qui vitibus est interior, vincere nequaquam potest viribus superioribus, si rei exitus à viribus dependeat; prudentiã ergo & arte sibi consulat. An superare quæris Deum, & quidquid desiderat anima tua ab eo obtinere? rei exitum viribus meritorum & honorum operum ne sis, bene equidem prudentia serpentinã. Sed quæ hæc? Serpens altissimas vt in altum se erigat, & in æra prosiliat, cum draconiis, & pedibus careat, vt vulpes, canis, catti, similiter & alis vt aues; pectore sibi est subsidio: terræ illud allidit, & planus serpit; & quo terræ fixus irrepit, tanto securius prosilit in altum. An non mens tua ea est vt oratio tua, vires habeat, & quidem tantas, vt in cælum vsque sursum efferatur? Non dubito: deprime pectus cognitionis tuæ, in iustitiam terræ, agnosce miseras tuas, protestare repudietatem tuam, & quod ex te nihil habes præter vilem terræ cespitem, tam cælo sis indignus, velut lutum inter sidera collocari. Quo autem hoc maiori conatu & sinceritate pertergetis quo te humilius depresso, eo maiori fortitudine, tua assurgat oratio: Adde mag-

num illum credentium patrem Abraham, qui quanto diligentius, & fortius intendebat in id quod per orationis suffragium desiderabat, eo se magis deprimebat, & terræ quasi assuebat humiliter, dicens: *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis & cinis.* Et liquet eum mentiri non posse, qui ait: *Oratio humilitatis se nubes penetrabit, & donec propinquet, non conplabitur, & non descendet, donec altissimus adspiciat.*

Quam sublimem edit saltum oratio reptus humilitate? Nulla Aquila sic volatum suum in aëra dirigit, nec Ardea, quæ sic, nubibus proximet, calque alarum remigio penetret, nec fliit, donec ad Dei ipsius cor accesserit: illudque suaviter apprehenderit: hoc enim ipsum est, quo & in celo & in terra humiles intuetur. O *Jdes Christiana*, ait D. Ambrosius, *qua in humilitate totum impetrare consuevisti.*

§. 14. Dum se indignum, accusat, fit Deo dignus: hunc imitantur, qui dignè ad Christi Dominum accedunt Sacramento.

¶ **H**lenostro proposito consonam tractat D. Ambrosius difficultatem, quam congruenter prosequuntur. D. Chrysof. & D. August. Quis Censorionem tantis, quantum eum dignatus est Christus, beneficiis reddidit bene merentem? Quis eum ad illa præparavit? Ipsimet seniores, Christo loquentes, declarant: *Dignus est, ut hoc ei præstet.* Ille contra exclamat: *Non sum dignus:* & alii dicunt: *Dignus est.* Quid hoc rei? Ecce religiosus Censorio ad accipiendam salutem fit dignior. (ait D. Ambrosius) *dum se proferitur indignum: & dum ad se sui invidiosus putat, magis eas honorificas facit.* Quia dicebat non sum dignus (ait D. Chrysof.) *propterea dignus factus est, & admiratione super omnes Iudæos habitus.* Dicendo se indignum (celte D. August.) *præstet dignum, non in eorum parietes, sed in eorum cor Christus intraret.* Hanc rationem allégant Sancti hi Doctores: nihil enim est, quod adeo hominem divinis reddat beneficiis dignum, & capaceum, cuius ipse Deus donum lubenter, quam ex profunda humilitate se horum omnium indignum iudicat. Quæcirca, ut Deus cor tuum lebeat, & sua in te effundat dona, necesse est prius, ut te ipso te ipsum evacués, omnibusque illis, quæ ex te habere cognoveris. Hoc opus est humilitatis, quæ patet facis te nihil boni habere, quod tuum sit, te indignum vel ipsa æquã,

quam bibis, vel ipso aëre, quo respiras, quanto magis indignum Deo, indignum divinis eius beneficiis, indignum gratis donisque celestibus.

Hoc bene consideres, (ait D. Chrysof.) hos solos à Deo dignos canonizatos, qui seiplos, ut incapaces & indignos iudicabant. Vociferatur D. Paul. *Non sum dignus vocari Apostolus.* E contra testator Christus: *Vas electionis est mihi iste.* Clamat Paulus. *Non sum dignus vocari Apostolus, propter hoc omnium primus factus est.* Eodem modo videte est, ait D. Chrysof. quomodo se subtrahat humilis ille Baptista. *Non sum dignus, solvere corrigiam calcamentis eius.* Et ob hunc humilitatis actum, ait Christus: *non solum dignus est, qui manibus suis pedes meos tangat, quin etiam caput meum, & dignus qui ad latus meum sedeat, ut mihi charissimus, & fidelis amicus.* Amicus sponsi Ioannes dicens, *non sum dignus solvere corrigiam calcamenti eius, ideo amicus sicut sponsi, & manum, quam esse calcamentis dixit indignam, hanc super caput suum, Christus attraxit.* Exclamat D. Petrus: *Exi à me Domine: quia homo peccator sum.* & Christus respondet, quod ob hoc dignus sit illi tam proximè accedere, ut eum consueat suum vicarium, & Ecclesie sue fundamentum, sic ut inter Christum, & Petrum nullus sit intermedius.

Hoc ipsum licebit dicere de martyribus, Romæ, qui mediis tormentis prostantur, his non Episcopi obstantibus, se Deo indignos, & suæ gratiæ, de exhortatione suæ gloriæ incapaces, cum D. Paulo. *Non sum ad martirem condigna passiones.* &c. Et de illis ait Spiritus Sanctus, per os Salomonis (ita D. Cyrillio interpretet) *Deus tentavit illos, & invenit eos dignos se (seu) dignos sui.* Sicut ipse legit. Postquam fuerint strictim examinati, & tentati, & martyri omnibus rite consideratis, hoc Apostolo suo decretum de illis proprio ore statuit: *Ambula. Qui se habent mecum in alio: quia digni sunt.* Hinc in protulit D. Chrysof. post multa alia, quod nihil astantur gere possit Deo gratis, quam candidè fateri te indignum omnium maximum esse peccatorum. *Nihil Deo à Deo tam gratum, quam cum extremis peccatoribus se digni hanc ipsum commemorare: hoc est usus sapientia ventus principium.*

Aptissime quadrat hic discussus D. Hieron. D. Chrysof. attendit ad ea quæ scribit D. Paul. Illis e. T. 3. nim scribit quod in omnibus sequatur Christum, Apoc. 3. studens passus eius imitari, per nas, crucem, &c. Ad in his (ait) se nondum ad finem peruenit Philippi, se, quocirca non mereptio perfectum. Non 3. et.

M. 6. quod

